

den ud paa Landbohøjskolen, og der blev den synet med det for Øje at faa konstateret, om den var stædig eller ikke. Derudefra faar han en Erklæring, der gaar ud paa, at Hesten er lidt vanskelig at køre, hvilket maaske skyldes forudgaaende u hensigtsmæssig Behandling, men denne Fejl maa antages at ville forsvinde under hensigtsmæssig Behandling, Hesten kan ikke siges at lide af Stædighed, d. v. s. at have en skjult Fejl. Erklæringen er dateret 13. April, men Undersøgelsen havde fundet Sted den 30. Marts, og 5 Dage efter, altsaa den 4. April, sælger han Hesten til en Parcellist for 350 Kr. Da Parcellisten kommer til Frederikssund med Hesten, skejer den ud og vil ikke trække. Han stalder den op og paastaar, at den er stædig og ikke reel til Brug. Processen begynder med en Klage af 26. April 1907, Sagen procederes herinde. Overrettens Dom falder den 9. November 1908 og Højesterets Dom den 12. Januar 1911. Det vil med andre Ord sige, at i omtrent 4 Aar staar Sagen under Procedure. Den fik forskellig Afgørelse i de to Instanser. Min Klient, Sælgeren, hvem jeg blev beskikket for ved Højesteret, tabte Sagen ved Overretten, der fandt, at Hesten ikke kunde anses for at være reel til Brug. Det vilde have været overordentlig byrdefuldt for ham at opfylde Dommen. Det var i Mellemtiden vist gaaet tilbage for ham, han var bleven Droskekusk, og nu skulde han tilbagebetale de 350 Kr. og desuden, hvad værre var, betale Opstalningspengene. Sagen blev appelleret til Højesteret. Jeg ansaa den for meget tvivlsom. Den blev først procederet, efter at jeg var traadt fra som Højesteretssagfører. Min Klient vandt ved Højesteret. I Mellemtiden havde Hesten staaet opstaldet i 615 Dage hos en Staldforpagter i Frederikssund. Saa turde denne Mand ikke have den staaende længere, hans Regning var løben op til 615 Kr. Han solgte den da ved Auktion og Nettoprovenuet var 225 Kr. 55 Ø., saa at i den Tid havde Hesten ikke alene ædt sin egen Værdi op, men stod yderligere i 389 Kr. 45 Ø. Bruttoprovenuet med Tillæg af Auktionsomkostningerne var 281 Kr. 25 Ø., og den, som købte Hesten, var Sælgeren i København, der sendte en Mand ned til Frederikssund for at købe den. Med andre Ord, frem og tilbage bliver Resultatet i denne Sag.

Den Mand, der solgte Hesten for 350 Kr., altsaa han, der til sidst fik Ret, og hvem jeg en Tid lang repræsenterede,

kunde, mener jeg, lige saa godt straks have taget Hesten tilbage. Ganske vist sagde den højeste Retfærdighed i Landet, at han havde Ret, altsaa, at han ikke i nogen Henseende havde forbrudt sig, Købet skulde opretholdes og han være ansvarfri, men naar Voldgiftsdomstolen straks havde afgjort Sagen, havde det selv om Resultatet var blevet det modsatte, været lige saa godt for ham. Saa havde han faaet Hesten hjem straks. Nu solgte han den bagefter eller byttede den bort for en Vogn, der var vurderet til 350 Kr., saa det var gaaet omtrent lige op. Hvad han tjente paa Handelen, var Forskellen i Auktionskøbesummen, 281 Kr., og Værdien af den Vogn, han tilbyttede sig, 350 Kr. Det bliver knap 70 Kr. Men Manden har maattet betale Sagfører og Procedure i første Instans og ved Overretten med en Mængde Vidneførsler, Attester o. l., saa han afgjort har haft positivt Tab af Sagen. Jeg vil slet ikke tale om Parcellisten. Ham kom jeg til at tænke paa, da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) hævdede, at vi maatte ikke glemme, at det, der kunde være temmelig ligegyldigt for en Godsejer, naar det drejede sig om et Par Heste eller et Par Køer, kan være en Livssag for en Husmand. Dette er netop blevet en Livssag for den vedkommende Parcellist. Han var kommen af med 350 Kr., og han var en lille Mand, der ikke havde mere end een Hest, men han havde altsaa ingen Hest faaet for de 350 Kr. (Alfred Christensen: Højesteret sagde jo, at han havde faaet, hvad han skulde have.) Nej, han tabte Sagen og fik altsaa det Enderesultat ud deraf, at han hverken fik Hest eller Penge. Staldforpagteren havde en udækket Regning paa 389 Kr., som Parcellisten antagelig ogsaa maa have været ansvarlig for. Kommunekassen kom af med 300 Kr., thi ved Højesteret fik hver af Højesteretsadvokaterne 150 Kr., som de kommunale kasser, der udrede Gebyrer og Salærer i offentlige Sager, have at udrede. Det blev Resultatet, da den højeste Retfærdighed havde sejret. Jeg tillader mig at mene, at det var temmelig ligegyldigt, hvordan Afgørelsen var bleven, naar blot den var kommen straks, det havde alle staaet sig ved.

Der er, siden denne Lov traadte i Kraft, ved Højesteret kun afsagt to Domme om saadanne Sager, saa vidt jeg har kunnet se, og det er naturligt, thi nu benyttes Domstolene i forholdsvis faa Sager, og endnu færre Sager er det, som komme for